Învins

E lumina **LUI,** o recunosc, rece ca bisturiul, concentrată într-o pată informă şi azvârlind, spasm după spasm, pseudopode flenduroase. Ca o dâră băloasă de melc, se prelinge, prudentă, peste mâzga bolborosindă de pe dalele crăpate. Tremur când se aburcă pe ziduri, hărtănind negura groasă, mucegăită, şi transpir când, inevitabil, spot lângă spot, atacă tavanul.

E o sudoare rece, împuţită. îmi vine să vărs. Niciodată n-am suportat izul de mortăciune!

M-a lovit! Mi-a sfredelit genunchiul! Urlu şi nu mă aud! înaintează, îmi palpează coapsele, îmi conturează imaginea lăbărţată pe bagdadia veche, coşcovită. O simt hăcuindu-mă. Urlu ca o vită în preajma tăişului. îmi scuip plămânii urlând. Şi nu aud nici un sunet!

Pentru că nu am - nu mai am - coarde vocale. Mi-a golit trupul ca pe o amforă veche, a aruncat în scârnă totul: maţe îmbârligate, duhnitoare, ficat, rinichi, inimă încă pulsând, ochi rostogolindu-se..., totul... Nu, nu totul: creierul pluteşte în bolul cu lichid chihlimbariu, spânzurat de o maşină verde, cu luciu dur, de oţel. De acolo îmi percep învelişul, hoitul conservat. încastrat în cristal, mă fixează idiot, cu două safire oarbe, sclipitoare. Pe **mine** mă fixează. Eu sunt creierul! Asta am fost dintotdeauna...

Imaginea care doare?! Nu e a mea! Nu mă torturează scalpelul lucitor! Nu pe mine! Nu sunt fugar, lipit de bolta unei hrube părăsite! Nu m-a găsit! N-o să mă prindă niciodată! Pentru că trâmbiţa victoriei **mele** sună!

Himeră stupidă!

Sună „cântul supunerii"! Mă trezesc în trilurile lui piţigăiate. Buimac, mă zbat şi mă dezmeticesc în craniul străin. îmi amintesc, a fost al meu... cândva... Atunci când nu era placat cu un metal poros, necunoscut. Atunci când nu vedeam prin ochi sticloşi, de piatră verde, moartă. Atunci când planctonul microscopic, din atmosfera de EL otrăvită, nu era hrana suptă de mine prin toţi porii, sorbită de buretele ce-mi umple acum trupul, buretele din care stoarce apă vie sinele meu exilat! Atunci când nu scuipam necurăţenii acre şi vălătuci fetizi prin gura acum ştirbă, cu buze încreţite, plumburii.

Şi nici nu viermuiam, printre jivine ce mi-au fost cândva

supuse, acum hrănindu-se asemeni mie, privind prin ochi la fel de preţioşi şi goi, spurcând cu aceleaşi miasme aerul din jur, condiţionate de aceleaşi triluri să facă sluj în faţa celui care ne-a colecţionat ca să ne poarte, robi, pe arca **LUI,** spre stele nenumite.

EL intră, ca întotdeauna, rânjindu-şi botul - rădăcina colţuroasă a celor două mutre triunghiulare, galben-vineţii, răsfirate sub băşica ţepoasă, adăpostul inteligenţei nepereche, perla biogalaxiei!

EL e colecţionarul, e creierul, e noul stăpân, e cuceritorul! în faţa LUI nu tremur, nici^ nu asud rece, cu iz de mortăciune. Frica, ura şi durerea sunt doar un vis atavic şi rebel. în faţa LUI ascult şi mă supun. E tot ce mi-a lăsat ÎNVINGĂTORUL!